

Vi är framme vid sista delen av författaren Christina Claessons artikelserie om väntan och väntrum i samhället. Nu sitter hon på ett café vid en järnvägsstation efter att ha missat ännu ett tåg. Samtidigt inser hon att hon vunnit ny tid att fördriva.

ILLUSTRATION: CHRISTINA CLAESSION

"I ögonvrån ser jag en man lite sökande närma sig kvinnan bredvid. Hon ser honom inte förrän han står helt nära. Hon reser sig men vänder bort ansiktet när han gör en ansats att kramhälsa. 'Jag blev försenad', säger han. 'Tack för att du väntade'"

CHRISTINA CLAESSION

ARTIKELSERIE

"Jag ska bli punktlig och tråkig och komma i god tid och lära mig vänta"

Jag missar tåget en lördag eftermiddag och slår mig ner på Espresso House i vänthallen för att fördriva timmen till nästa avgång.

Hela livet har jag kommit för sent eller åtminstone i sista sekund. Människor brukar vänta, men tågen går. Då hjälper det att omdefiniera läget: jag är inte för sen till tåget som gick, utan för tidig till nästa. På så vis får jag ny tid att fördriva. Och som den kreativa person jag är har jag snart uppslukats av nåt nytt - och än en gång blir jag försenad. Så där har det hållit på. Kanske är det en diagnos, men det är väl för sent att ställa sånt nu?

Att komma för sent är att ta kredit på andras tid. Man anländer i underläge, med en ursäkt eller ibland en smälögn, smälögnerna växer till en vana i sig: att reflekterat leta efter trovärdiga skäl till försening, även när det inte behövs.

Jag vill komma ur skuldfällan. Jag ska sluta komma för sent och sluta att i onödan hitta på anledningar. Jag ska bli punktlig och tråkig och komma i god tid och lära mig vänta.

Jag slår mig ner med kaffet. Där sitter en kvinna vid bordet bredvid och väntar, med urdrucken kaffekopp. Hon pillar planlöst på kopens öra. Att vänta en lördagseftermiddag är annat än att vänta en tisdag. Jag tar upp blocket och börjar rita. Där är en så fin brandsläckare vid dörren. Den har samma röda nyans som

blomman i fönstret, det går ljussträngar mellan dem, men det är det bara jag som ser.

Nu tittar hon i mobilen, ett snabbt öga, slår ihop den och lägger ner den. Ändrar sig, tar åter upp den, stänger av den helt. Lägger ner i väskan. Sen lyfter hon koppen och dricker en kvardröjande kall droppe, hon måste vända koppen upp och ner. Hon lägger hakan i handflatan och stirrar i taket. Där är små öppningar i väggen längst upp, som en rad fängceller inbyggda i väggen, med pyttesmå fönstergluggar ut mot vänthallen. Dem tittar hon länge på, tycks fundera på vad som finns där bakom. Fångar som sitter och väntar? Kanske har de livstid, kanske har de redan suttit där i flera liv, de är egentligen döda, de satt och väntade på nån som aldrig kom, en lördag, och dog och blev hopsopade och lagras nu på vindsutrymmet på Kristianstad C.

I ögonvrån ser jag en man lite sökande närma sig kvinnan bredvid. Hon ser honom inte förrän han står helt nära. Hon reser sig men vänder bort ansiktet när han gör en ansats att kramhälsa.

- Jag blev försenad, säger han. Tack för att du väntade.

Inget mer. Ingen ursäkt, ingen förklaring, ingen anledning.

- Jag var rädd att du skulle ha gått din väg, fortsätter han.

Han hämtar två chokladpajbitar och ställer

på det lilla bordet, en utan grädde och en med. Så pass känner de varann.

Två livshistorier vecklar ut sig. Jag uppsnappar fragment, små enkla satser som tystnar och glider över i långa blickar. Två själar söker gemensam skärningspunkt, nästan att korsa varandras spår, att haka fast för gemensam fortsättning. Än har de inte rört vid varandra utom när de hälsade. Båda håller händerna om sin kopp som ett dödmansgrepp om singellivets osärbare trygghet. Pajerna är halvätta, skedarna ligger chokladrandiga på bordet, osäkra på sitt uppdrag.

Det blir tyst. Så släpper han koppen, söker avledning, tar upp skeden, petar lite i grädden, slickar av, doppar skeden igen. Då släpper även hon sin kopp och tar dröjande upp sin sked. Sakta för hon den över bordet, mot hans sked. Han stannar sin sked i luften. Hon nuddar sitt skedblad mot den rundade baksidan av hans. Hon stryker sin sked mot hans, försiktigt, ljudlöst och utan minsta gnissel av metall. Deras ögon möter varann, länge.

Utän ett ord reser de sig och går och när de når dörren nuddar hennes axel mot hans överarm, alldeles som av en händelse. Just innan dörren svänger igen skymtar jag hans hand mot hennes höft.

Jäklar, nu har jag missat ett tåg till. Men i själva verket är det ju så att jag har kommit för tidigt till nästa. Jag lär mig.

ARTIKELSERIE

VÄNTRUMMEN

Del 8 av 8

Under sin pappas sista år i livet tillbringar författaren Christina Claesson många timmar i olika väntrum. Vad väljer vi att göra när vi väntar? Vad händer med oss när vi väntar? Frågorna och perspektiven som väcks hos henne under det här året har resulterat i den här artikelserien om åtta delar.

Del 1: Akuten, SUS

(Skånes Universitetssjukhus) i Malmö

Del 2: Jaktornet, Tjörnarps

Del 3: Delikatessdisken, City Gross i Höör

Del 4: Polisen, Rättscentrum, Malmö

Del 5: Psykologen, Vårdcentralen i Höör

Del 6: Rött ljus

Del 7: Krematoriet, Limhamn

Del 8, idag (sista delen):

Järnvägsstationen, Kristianstad

PS: Varje illustration till de åtta texterna är inspirerad av konstnärer och konstverk. Ser du vilka? När hela artikelserien är avslutad har du möjlighet att delta i en tävling, med valfri bild som vinst. Håll utkik, vi återkommer.

● Läs seriens alla delar på webben.

